

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 11.

V Ljubljani, dne 1. novembra 1910.

Leto XXX.

Pastúškin :

Očetu.

1.

Med nama dalj bilà je dolgostasa,
prek nje so švigala mi poročila,
s strupenim dihom mi srce morila,
da gre oko ti prek zidovja časa;

da v val pozabe ti je že do pasa
spomin zabredel in zavesti krila,
kaljena v boli, pšica prestrelila —
golobka pada v polja zlatoklasa.

Dobil sem pismo: „Za očeta moli,
in zdravje vrne Bog mu dobrotljivi.“ —
Ki za resnico niste preoholi,

kako se zdijo vam imperativi:
trdno veruj, ne omahuj nikoli
in bodi jeklo, ljubi, upaj, živi?

2.

Jaz nisem molil. V bogokletni trmi
oko z nasmehom hladno-krvoločnim
v obraz je uram vrtalo polnočnim,
duh se lovil po stezi divje-strmi

za tabo, oče, je, da se nakrmi,
napase, z licem zdravim, polnosočnim
med svet s korakom vrne se odločnim
in klenih misli skošaté se grmi.

Jaz nisem molil. Samomuko nemo
sem si izvolil. In, gledé užitka,
kdo ve, če bolj čestitati si smemo,

ko stiska k nam se v noči deva vitka,
al ko se duh dovije skozi temo
napuha v éden samoodpočitka?

3.

Dobil sem pismo: „V nekaj dneh okreva.
Bogu se dobrotljivemu zahvali,
tri funte težko svečo mu zapali,
naj plamen njen Tedeum tvoj odseva.“

Jaz nisem je zapalil. V slapu speva
jaz nisem se zahvalil. Na obali
naivnih duš so mnogi zmajevali:
„Vrtinec mika te — naj ti pripeva.

Če ti je pisano, kdo udrži te?
Z njim se pomeri jaden in zagini;
solzé na grob v sočuten hip prelite

ne bomo ti odrekli.“ V bolečini
zlagani so njih duše plemenite
opljuvale vse lice domovini.

4.

Saj ne vedó, kar skusil ti si, oče,
ko nizale noči so ti prečute
na nitko časa dneve borbe krute:
bol jekleni, da volja silno hoče.

O dragocena niz, o v vek cvetoče
pasjonke, z roso biserno posute,
ki iz očesa moškega minute
so jo izvabile v srce pekoče!

Glej, da sem ženska, prosil bi uhanov,
korald rdečih, ki na rožnem vrati
prezgodnjih četico množe papanov.

Tako pa prosim: Oče, da se jati
izognem oglupelih modrijanov,
to svojo niz mi v delež daj bogati!

5.

Pod srajco bom namesto škapulirja
obesil jo, iz nje ob hudi uri,
ko barko zapusté mi Dioskuri,
moči jemal in z njo podil skovirja,

volká, če gladen v stajo mi pridirja
in ne bom vtegnil več zapreti duri;
nikdar ne preslepijo me avguri,
in blagodat vse širja bo in širja.

Baroni, grofje, vitezi in knezi
si kujejo na zid spomina peno
za mrvo let v slikarjevi potezi.

Ti boš stoletij strahoval hijeno,
se v mojem ritmu rogal njeni jezi,
poslednje zrl Adamovo koleno.

6.

In vidim te: po sočni srenjski paši
razbegnile so se ovčice bele,
in vam otroške duše so vesele
objemale z metuljčki se pajdaši.

Kar z jasnega vas črna noč ostraši;
prestregel, ko skoz njégove dežele
trakóv so trume zlate doli spele,
jih mesec je. Zarila čredi vaši

temà je črne kremplje v belo volno,
čez jarke begale so in ograje
ovcé plašné, oko jim grozopolno

zaman iskalo je domače staje —
 Tak upanje je od lepote bolno
 razteplo. moje nade v čudne kraje.

7.

In vidim te: v strahú grenkí omami
 čez drn in strn in polja in potoke,
 noge krvave, ran bogate roke,
 sam plašen za splašenimi ovcámi.

Kar iz temé spet završé nad vami
 pramenov zlatih ptice žarnooke:
 ovcé stojé, spet na domače loke
 s teboj gredó v naročje sreči sami.

A moji mrki so bolj hude baže.
 Kar slepo sem začel verjeti knjigam,
 le malokdaj se medel svit prikaže,

in kar za trmo sfing se norec brigam,
 na voljo padajo samó blamaže,
 pogube ni duhá trdním verigam.

8.

In vidim te: na njivi desetleten
 stojiš in moder; preko vsega žita
 topničarjev gomazen gre srdita —
 ha, preko kruha dir ta bogokleten!

Ti do razora skloniš se premeten
 in prve konje desna zmagovita,
 to kamenja jih v rebra in kopita —
 varuj se, dečko, cesar je osveten!

Dva jezdeca se dvigneta v stremeni,
 zaman urné peté, že te imata —
 na top, v kosarni z njimi se pomeni!

Glej, mene tudi, kapa ti kosmata,
 na top lažnih resnic sveto-strupeni
 so vezali vojniki — sebi škrate.

9.

In vidim te: na topu v levo, desno
 otepaš, suvaš, biješ, kamor pade,
 z rokami in nogami, v prsi, brade,
 z zobmi jih grizeš, obdeluješ besno.

Zaman. Rokav cesarski tesno, tesno
 objame te, prostosti rožne nade
 upehanost ti hipoma pokrade,
 bolnà trpkost zasenči lice resno.

Moj duh ni kakor ti. Miru ne ljubi,
 blodnih stoletij sive stepe meri,
 hladnó nazdravlja zmagi al pogubi.

Če kruha ni, trdijo nekateri,
 nižino orel-duh krotak zasnubi —
 Kedaj bom jaz se klanjal taki veri?

10.

In vidim te: pred stotnikom v kosarni,
 obdan od živošarastih sabljačev,
 se moško zagovarjaš, sin oračev
 vprašanj se pasti ne udaš nevarni.

V ponosni kretnji, skoro malomarni:
 „Naš trud potic rodi vam in kolačev,
 vi pa tako —.“ Strmel je zbor zijačev,
 prostost ti dal po pameti prevdarni.

Ti zmagal si, a ne v ime postave,
 enkrat je zamižala njena črka. —
 Kako pa tisti, ki hlepi v višave

in mora, da se duša mu nasrka,
 pogosto v prepovedane daljave —
 kam tisti naj, da mu odpró, potrka?

*Ljudi pononcipane n
 Dekadenta ne prave
 ~ Pastuškin ~*